

altsaa ikke, det er paa dette Punkt, og jeg kan ikke opgive Haabet om, at det ved den Udvalgsbehandling, som jeg forventer skal komme, skulde lykkes at naa til et praktisk Resultat, hvorved man opnaaede at skaffe Arbejde i Stedet for at give Understøttelse — det ærede 14de tingvalgte Medlem udtalte jo ogsaa, at Arbejde altid er at foretrække for Understøttelse, et Princip, der selvfølgelig er rigtigt. Denne Side af Sagen synes jeg ogsaa maatte kunne give det ærede Medlem et saa kraftigt Puf frem i de praktiske Overvejelser, at han maaske sammen med andre kunde medvirke til, at der kom et praktisk Resultat ud af Forhandlingerne.

Mit Parti er villigt til Forhandling ud fra de Synspunkter, jeg her har gjort gældende, og; føjer jeg til, ud fra den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 1, nemlig at det drejer sig om Arbejde, som sættes i Gang inden den 1. Juni 1926. Det vil altsaa sige, at det drejer sig om Arbejde, som kan tænkes at blive lønnende med saadanne Tilskud eller Laan paa Grundlag af det Pristal, som nu kommer, og paa Grundlag af det Prisniveau, som vil blive det almindelige her i Landet efter Februar-Pristallet. Men det Tilsagn, som jeg kan give paa mit Partis Vegne om Støtte til Forslag af denne Art, maa ogsaa begrænses hertil, thi mit Parti er, som det vil være baade den højtærede Regering og det høje Tings Medlemmer bekendt, ikke Tilhænger af at fortsætte med Fald paa Fald gennem flere Aar og Understøttelser, thi det mener vi, at Samfundet slet ikke er i Stand til at bære. Man har sammenlignet den nuværende Krise med den, vi havde i 1922, og nogen Lighed er der imellem dem, men der er ogsaa en ikke ringe Forskel paa dem. I 1922 var vi udsat for en Konkurrence fra Udlandet, som skyldtes, at et her i Landet nogenlunde fastliggende Prisniveau blev underbudt fra Lande, der havde en stadig faldende Valuta med Priser, som vi aldeles ikke, som Forholdene var her i Landet den Gang, var i Stand til at følge med i, thi vi havde intet Middel til at vedblive at følge et katastrofalt Pristald i et stort Naboland. Den Krisesituation, vi nu staar i, er af en anden Art. Der er nu et fast Pengevæsen i vore Nabolande, i hvert Fald baade i England, Tyskland, Holland og Sverige, Lande, som jo dog er meget afgørende for vor Handel og Af-sætning, men vi sætter selv en Pengepolitik igennem, som stiller os i en Situation, hvor vore Priser burde falde, saa at vi

kunde blive konkurrencedygtige, men ikke kan gøre det, fordi vort Samfund er organiseret saaledes, at Lønningerne afhænger af et bestemt Aftalesystem, der er anerkendt fra alle Sider — og det er kun Teori at tale om et almindeligt Brud og en almindelig Opløsning paa det Omraade, det er ikke praktisk Politik —, og fordi vi har Bestemmelser om et Pristal, hvorefter Priserne gaar ned i Trappetrin hvert halve Aar. Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at han ventede, at der, naar Februar-Pristallet var kommet, vilde komme mere Arbejde i Gang, og at der vilde ske betydelig Nedgang i Arbejdsløsheden, thi ganske vist kom der et Pristal igen i August, men i det halve Aar skulde der produceres. Hvorfra ved det ærede Medlem, at der skal produceres i dette halve Aar? Det tror jeg desværre ikke vil finde Sted i synderlig større Udstrækning, thi man vil ikke være naaet ret langt efter Februar-Pristallets Fremkomst — hvis den Valutapolitik, der har været ført hidtil her i Landet, skal fortsættes —, før alle de Ræsonnementer, som har ført til Standsning og Depression forud for Februar-Pristallets Fremkomst, selvfølgelig vil blive gjort gældende med Henblik paa August-Pristallet, og skal man fortsætte denne Valutapolitik, vil det samme igen finde Sted efter August med det kommende Februar-Pristal for Øje, og saaledes vil man blive ved gennem de 2—3 Aar, indtil Kronekursen er naaet op til det skønne Ideal af 100. Saaledes vil det blive ved, hvis man kan blive ved saa længe, men det tror jeg ikke, man kan.

Den højtærede Erhvervsminister sagde blandt andet ved Forelæggelsen, at Krisen var blevet fremskyndet af Valutakrisen. Ja, man kunde maaske sige: Fremkaldt deraf, det vilde vist være at komme Sandheden nærmere. Og saa gjorde den højtærede Minister nogle Bemærkninger, der lød som en Undskyldning for, at Regeringen var gaaet ind i den Valutapolitik, som den er gaaet ind i. Han mente at have haft god Grund dertil og Tilslutning fra alle Sider, og jeg skal indrømme den højtærede Minister, at han dér har meget at holde sig til. Det har ingen Interesse, i hvert Fald ingen stor Interesse, hvad jeg som Rigsdagsmand eller som Redaktør har ment derom, men jeg tør i hvert Fald sige mig fri for at have givet den Politik min Tilslutning, og jeg tror ogsaa, jeg kan være enig med Ordføreren for mit Parti i Folketinget, Hr. Rode,